

Arrest

nr. 271 052 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 juni 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 juni 2021 om internationale bescherming. Op 29 november 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Ghoghakhel in de regio Landi Kotal van het Khyber Agency van de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan, waar u woonde tot 2015, toen u naar Peshawar verhuisde. U ging naar school tot de zesde klas.

Uw vader werkte als poliowerker vanaf 2013 of 2014, waarbij hij van deur tot deur ging in de regio Landi Kotal om kinderen vaccindruppels toe te dienen. De Taliban verzet zich tegen de vaccinatiecampagne en daarom ontving uw vader verschillende dreigtelefoontjes van hen via verschillende anonieme nummers. Op 13 januari 2015 plaatste de Taliban een bom bij uw huisdeur, die u raakte terwijl u het huis verliet. Ook vielen er elektriciteitskabels op u. Hierdoor raakte u zwaar verbrand en moesten in het ziekenhuis één van uw handen en drie vingers aan uw andere hand geamputeerd worden. Na een maand doorgebracht te hebben in het Landi Kotal Ziekenhuis werd u ondergebracht bij uw maternale oom H. S. (...) in Peshawar, en ook de rest van uw gezin verhuisde naar die stad uit angst voor verdere aanvallen. Na drie jaar regelden uw vader en uw maternale oom uw vertrek uit Pakistan in de vierde of vijfde maand van 2018.

U verliet Pakistan uit vrees voor uw leven.

U vluchtte in de vierde of vijfde maand van 2018 via Iran, Turkije (waar u een jaar en acht maanden verbleef), Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië (waar u een jaar en drie maanden verbleef), Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 10 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een foto van een deel van uw paspoort, een schoolcertificaat, een hospitaaldocument en een document over de job van uw vader neer. Na uw gehoor legde u een kopie van uw volledige paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit uw dossier blijkt dat u een hand kwijt bent en aan de andere hand slechts 2 vingers heeft. Hoewel erkend kan worden dat deze situatie bepaalde moeilijkheden met zich kan meebrengen, heeft dit echter geen enkele invloed op het afleggen van een mondeling gehoor.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beweerde dat uw vader medewerking verleende tijdens een poliovaccinatiecampagne, dat de Taliban hierdoor een aanslag pleegde op jullie huis en dat u hierbij zwaar gewond geraakte. Echter kan hier door een opeenvolging van een aantal vaststellingen geen geloof aan worden gehecht.

Zo kan er ten eerste ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat uw vader actief was in een poliovaccinatiecampagne in de periode dat u het slachtoffer geweest zou zijn van een aanslag omwille van dit werk van uw vader. Vooreerst legt u een dienstcertificaat voor waarin verklaard wordt dat uw vader in 2014 en 2015 als poliowerker werkte. Dit document is echter fout gedateerd en ondertekend op 1 juli 2014, toen er natuurlijk nog geen verklaring mogelijk was over uw vaders tewerkstelling in 2015. Aan de echtheid van dit document valt, net als aan een ander van de door u neergelegde documenten (zie infra) dus erg te twijfelen.

Ten tweede ontbeert u ook bepaalde kennis over de tewerkstellingen van uw vader. U geeft eerst aan niet te weten hoe lang uw vader aan de slag was als poliowerker, hoewel het slechts om één à twee jaar ging (CGVS p. 8). Nochtans legde u een document neer waarop de periode van zijn beweerde

tewerkstelling aangegeven staat, zie supra. U kan ook niet aangeven met wie hij samenwerkte, wat volgens uw verklaringen ligt aan de korte tewerkstelling van deze collega's (CGVS p. 7). U kan bovendien ook niet aangeven wat uw vader deed voor hij poliowerker was, hoewel het hier gaat om de periode tot uw veertiende of vijftiende (CGVS p. 8). Deze hiaten in uw kennis ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de tewerkstelling van uw vader verder. Deze maken echter de kern uit van uw vrees voor vervolging, aangezien de aanslag waar u het slachtoffer van werd, volgens uw verklaringen het gevolg was van deze job van uw vader. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten tweede kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de aanslag waarvan u beweerde het slachtoffer geworden te zijn.

Uw verklaringen over het tijdstip van de aanslag komen namelijk ten eerste niet overeen met de documenten die u neerlegt. Op het ziekenhuisdocument dat u neerlegt staat namelijk dat de bomaanslag plaatsvond op 13 januari 2015. U verklaart tijdens uw gehoor daarentegen dat het zomer was, en warm (CGVS p. 14). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat het weer in Pakistan anders is dan in België en dat er in België in de winter dekens nodig zijn in de nacht, waar het in Pakistan nog warm is (CGVS p. 15). De gemiddelde minimumtemperatuur in Landi Kotal is blijkens informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier echter -1° Celsius in januari, wat een groot contrast vormt met de gemiddelde minimumtemperatuur van 22° Celsius in juli bijvoorbeeld. Het is dus ongeloofwaardig dat u 13 januari beschouwde als zomer. Vervolgens verklaart u dat u het enkel over winter heeft wanneer u een jas nodig heeft (CGVS p. 15), maar aangezien de gemiddelde maximumtemperatuur in januari ook slechts 13° Celsius bedraagt in Landi Kotal, lijkt januari ook volgens deze definitie zeker tot de winter te behoren. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas danig.

Ten tweede legt u dus een ziekenhuisdocument voor dat vermeldt dat u na de aanslag op 13 januari 2015 dertig dagen behandeld bent geweest voor uw derdegraadsbrandwonden. Dit document is echter gedateerd en ondertekend op 13 januari 2015. Het is dus onmogelijk dat dit document handelt over de 30 dagen die u daar doorbracht na die datum. Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit document danig, temeer eenzelfde soort opmerking gemaakt kon worden over een ander door u neergelegd document. Immers, lijken documenten waarvan de inhoud handelt over zaken die zich na de datering (en dus opstelling) van de brief afspelen op maat van een relaas gemaakt en dus gesolliciteerd van aard, wat het geloof in de authenticiteit logischerwijs onderuit haalt. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door niet-authentieke documenten neer te leggen om uw relaas te ondersteunen. Uw bereidwilligheid om niet-authentieke documenten voor te leggen ondergraaft uw geloofwaardigheid danig.

Deze elementen zorgen ervoor dat u uw verklaringen over de bomaanslag niet aannemelijk weet te maken. Het CGVS aanvaardt dat u een hand en drie vingers verloor, maar gelooft niet dat dit gebeurde bij de door u beschreven aanslag.

Ten derde weet u uw verklaringen over uw voortdurende vrees voor de Taliban niet aannemelijk te maken. U geeft namelijk zelf aan de laatste drie jaar voor uw vertrek in Peshawar doorgebracht te hebben, waar u en uw familie zonder verdere problemen konden leven. U verklaart in de vierde of vijfde maand van 2018 vertrokken te zijn uit Pakistan, en bij uw oom in Peshawar gewoond te hebben vanaf de bomaanslag in 2015 (CGVS p. 6). Terwijl u bij uw oom verbleef, bezocht u regelmatig het Hayatabad Medical Complex, waar u verzorging ontving voor uw wonden (CGVS p. 6). Uw oudere broers Z. K. (...) en A. K. (...) werken beiden al tien tot twaalf jaar voor handelaars in Lahore (CGVS p. 8). Ook uw ouders, uw zussen en uw kleinere broer wonen allemaal in Peshawar (CGVS p. 9). De Taliban liet niet meer van zich horen en veroorzaakte ook geen problemen meer voor u of uw familie (CGVS p. 15-16). De vaststelling dat uw vader en de rest van uw familie, ondanks uw bewering dat uw vader meewerkte tijdens een poliovaccinatiecampagne en ondanks uw bewering dat hij hierdoor het doelwit van de Taliban werd, al jaren probleemloos in Pakistan verblijft en dit nog steeds doet, ondermijnt tenslotte finaal uw bewering dat uw familie het doelwit vormen van de Taliban.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 11). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit

naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De overige door u neergelegde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. zij handelen immers over zaken zoals uw identiteit, nationaliteit en scholing, allen zaken die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram,

Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid-Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals supra blijkt, is dat niet het geval. Niet alleen weet u uw verklaringen in het algemeen en die over uw voortdurende vrees voor de Taliban in het bijzonder niet geloofwaardig te maken. U leefde bovendien reeds drie jaar lang bij uw familie, waarbij u verzorging kon genieten in het plaatselijke ziekenhuis en u geeft geen specifieke redenen op waarom deze situatie niet zou kunnen voortduren.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij in zijn land van herkomst ernstige vervolgingen ondergaan heeft, die hebben plaatsgevonden in een context van gewelddadige conflicten in Pakistan. Hij wijst op een bomaanval van de Taliban en stelt dat zijn vrees voor vervolging gebonden is aan het Verdrag van Genève, waarna hij citeert uit artikel 48/3, § 4, b) en e), van de Vreemdelingenwet. Hij vervolgt:

“Verzoeker werd gevisieerd vanwege het werk van zijn vader. Inderdaad was zijn vader een poliowerker. De Taliban die radicaal tegen vaccinatie zijn, bedreigden de vader van verzoeker zodat hij zijn werk stopt (dreigtelefoontjes. enzovoort).

Wegens de weigering om zijn baan op te geven, hebben de Taliban een bom voor het huis van verzoeker geplaatst en helaas was verzoeker het slachtoffer van deze aanval. De vervolging en vrees voor vervolging van de verzoeker zijn gebaseerd op de weigering van zijn vader om Taliban te indienen. Daardoor, zijn de vervolgingen geleden door verzoeker vanwege de politieke overtuiging van zijn vader. Het is niet betwistbaar dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.”

Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport “Pakistan. Security Situation” van EASO van oktober 2021 waarin wordt gerapporteerd over *Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP)* en stelt vervolgens dat deze groep gevestigd is in Khyber-Pakhtunkhwa, zijn regio van herkomst.

Verzoeker geeft daarna een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend.

Inzake de veiligheidssituatie in Pakistan in het algemeen wijst hij erop dat in 2020 burgers het meest getroffen werden door aanslagen in Pakistan en dat in de eerste zeven maanden van 2021 meerdere geweldsincidenten worden opgelijst door EASO.

Inzake de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa stelt verzoeker dat in voornoemd rapport van EASO wordt vastgesteld dat de veiligheidssituatie in deze regio zeer ernstig is. De TTP, de grootste groep in Pakistan, blijft een bedreiging voor de veiligheid, vooral in het noordwesten van de provincie Khyber-Pakhtunkhwa en in de provincie Punjab, aldus verzoeker, die nog aangeeft dat in andere regio's van Pakistan andere groepen actief zijn. Verzoeker stelt dat (onder meer) in Khyber-

Pakhtunkhwa operaties zijn opgezet als reactie op deze dreiging en dat deze operaties bekritiseerd worden. Ook worden volgens verzoeker onwettige en buitengerechterlijke executies door Pakistaanse rechtshandavingsinstanties gemeld. Verzoeker gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten en dat hem bescherming moet worden toegekend indien dit het geval is. Hij wijst erop dat niet betwist wordt dat hij uit Khyber-Pakhtunkhwa afkomstig is en dat deze elementen ervoor zorgen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de feiten, waarna hij artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aanhaalt, alsook rechtspraak van de Raad van State.

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

“Ten eerste bevestigt verzoeker wat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11.10.2021 heeft gezegd met betrekking tot het werk van zijn vader en de informatie waarover hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud beschikte. Verzoeker verbindt zich er evenwel toe alles in het werk te stellen om nauwkeurige en actuele informatie te verkrijgen over de activiteit van zijn vader gedurende de periode waarin hij voor de organisatie heeft gewerkt.

Ten tweede, en wat betreft de bomaanslag waaraan hij het slachtoffer heeft geweest, kan verzoeker niet verantwoordelijk worden gesteld voor materiële fouten in het document dat hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft ingediend. Bovendien toont de verzoeker duidelijke na-effecten van de bomaanslag waarbij hij het slachtoffer was (geamputeerde vingers en hand).

Er zij op gewezen dat verwerende partij geen verklaring geeft over de oorsprong van de zichtbare naweëen op het lichaam van verzoeker.”

Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest nr. 252.294 van 2 december 2021 van de Raad van State, waarvan de redenering volgens hem *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker vervolgt:

“Wat betreft de periode waarin het ongeval plaatsvond, verklaart verzoeker dat hij zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft vergist. Hij zei inderdaad dat zijn ongeluk in de zomer gebeurde, maar hij bedoelde dat “het die dag warm was”. Het lijkt hier duidelijk dat de aanvrager “heet” verwarde met het seizoen van de hitte, namelijk “zomer”. Deze fout kan worden verklaard door het lage onderwijsniveau van de verzoeker.

Ten slotte, en wat zijn angst voor de Taliban betreft, is verzoeker, ondanks het feit dat hij geen nieuwe aanslagen heeft meegemaakt, ervan overtuigd dat hij opnieuw het doelwit van de Taliban zou worden indien hij naar Pakistan zou terugkeren.

Bovendien is de reïntegratie van Pakistani die in het buitenland hebben gewoond, soms ingewikkeld, in een pers artikel van 09.07.2021. kunnen wij lezen dat :

« (...) » (Reliefweb, “Snapshot report: Returnees from Greece. Germany and Bosnia and Herzegovina - Returnee Longitudinal Survey”, 09.07.2021. beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/pakistan/snapshot-report-returnees-greece-germany-and-bosnia-and-herzegovina-returnee>).

Voor alle deze redenen, lijkt het duidelijk dat in aanvulling van zijn problemen met Taliban, zal hij worden geconfronteerd met de moeilijkheid zich opnieuw in te werken in een samenleving dat hij enkele jaren geleden heeft verlaten en waarmee hij niet veel banden meer heeft. Het feit dat hij in de Europese landen waar hij doorheen gereisd is. geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de vrees van verzoeker niet in twijfel trekt in geval van terugkeer naar Pakistan”

Verzoeker voert verder een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en herinnert eraan dat UNHCR betreffende de corruptie in Pakistan uiting geeft aan zijn bezorgdheid over dergelijke argumenten. Hij verwijt ten slotte het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) te verwijzen naar algemene informatie over corruptie om de door hem overgelegde documenten *“te diskwalificeren zonder specifieke grieven betreffende deze documenten aan de orde te stellen”*.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het arrest nr. 252.294 van 2 december 2021 van de Raad van State (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging nu (i) ernstig getwijfeld kan worden aan zijn bewering dat zijn vader actief was in een poliovaccatiecampagne in de periode dat hij het slachtoffer geweest zou zijn van een aanslag omwille van dit werk van zijn vader, (ii) ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de aanslag waarvan hij beweerde het slachtoffer geworden te zijn, (iii) hij zijn verklaringen over zijn voortdurende vrees voor de Taliban niet aannemelijk weet te maken, (iv) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in Italië en Frankrijk, de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, en (v) de door hem neergelegde documenten niets wezenlijks aan zijn dossier toevoegen, en omdat (B) hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa,

uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en hij geen persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de voornoemde provincie in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht uit vrees voor zijn leven. Zijn vader zou van de Taliban verschillende dreigtelefoontjes via verschillende anonieme nummers hebben gekregen omdat hij als poliowerker werkte en de Taliban zich tegen de vaccinatiecampagne verzet. Op 13 januari 2015 zou de Taliban een bom bij zijn huisdeur geplaatst hebben, waarbij verzoeker gewond raakte. Verzoeker zou zwaar verbrand zijn geraakt en in het ziekenhuis zouden één van zijn handen en drie vingers aan zijn andere hand geamputeerd zijn. Na een maand doorgebracht te hebben in het Landi Kotal Ziekenhuis zou verzoeker zijn ondergebracht bij zijn maternale oom in Peshawar. Ook de rest van zijn gezin zou uit angst voor verdere aanvallen naar Peshawar verhuisd zijn. Verzoeker verklaart dat zijn vader en zijn maternale oom drie jaar later, in de vierde of vijfde maand van 2018, zijn vertrek uit Pakistan geregeld hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een document over de job van zijn vader, een hospitaaldocument en een schoolcertificaat neer, alsook een fotokopie van zijn paspoort.

Het paspoort en het schoolcertificaat hebben betrekking op verzoekers identiteit, nationaliteit, scholing en reisweg. Dit zijn zaken die *in casu* niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees.

Wat betreft het document over de job van verzoekers vader wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Vooreerst legt u een dienstcertificaat voor waarin verklaard wordt dat uw vader in 2014 en 2015 als poliowerker werkte. Dit document is echter fout gedateerd en ondertekend op 1 juli 2014, toen er natuurlijk nog geen verklaring mogelijk was over uw vaders tewerkstelling in 2015. Aan de echtheid van dit document valt, net als aan een ander van de door u neergelegde documenten (zie infra) dus erg te twifelen.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dienstige argumenten aan tegen deze motivering. Hij voert in het tweede middel aan dat de motivering onvoldoende en niet draagkrachtig is, doch laat na *in concreto* toe te lichten waarom dit naar zijn mening zo is. Dat verzoeker een dergelijk dubieus document voorlegt ter staving van het werk van zijn vader doet ernstige twijfels rijzen bij zijn bewering dat zijn vader actief was als poliomedewerker in een poliovaccinatiecampagne in de periode dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van een aanslag door de Taliban. Deze twijfels worden alleen maar versterkt door het gebrek aan kennis dat verzoeker op het CGVS etaleerde wanneer hij verklaringen

afligde over het werk van zijn vader. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motieven:

"U geeft eerst aan niet te weten hoe lang uw vader aan de slag was als poliowerker, hoewel het slechts om één à twee jaar ging (CGVS p. 8). Nochtans legde u een document neer waarop de periode van zijn beweerde tewerkstelling aangegeven staat, zie supra. U kan ook niet aangeven met wie hij samenwerkte, wat volgens uw verklaringen ligt aan de korte tewerkstelling van deze collega's (CGVS p. 7). U kan bovendien ook niet aangeven wat uw vader deed voor hij poliowerker was, hoewel het hier gaat om de periode tot uw veertiende of vijftiende (CGVS p. 8). Deze hiaten in uw kennis ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de tewerkstelling van uw vader verder. Deze maken echter de kern uit van uw vrees voor vervolging, aangezien de aanslag waar u het slachtoffer van werd, volgens uw verklaringen het gevolg was van deze job van uw vader. Bijgevolg ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder."

Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan te geven dat hij zich ertoe verbindt *"alles in het werk te stellen om nauwkeurige en actuele informatie te verkrijgen over de activiteit van zijn vader gedurende de periode waarin hij voor de organisatie heeft gewerkt"*, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande overwegingen, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker voor het sluiten der debatten geen nieuwe informatie heeft bijgebracht over de activiteiten van zijn vader voor het Tehsil Landikotal Khyber Agency, waar hij in 2014 en 2015 als poliomedewerker zou zijn tewerkgesteld geweest.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader tewerkgesteld was als poliomedewerker in de periode dat hijzelf gewond geraakte ten gevolge van een aanslag door de Taliban. Bijgevolg kan ook niet worden aangenomen dat zijn vader omwille van dit werk bedreigd is geweest door de Taliban.

Wat betreft het door verzoeker neergelegde hospitaaldocument, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Ten tweede legt u dus een ziekenhuisdocument voor dat vermeldt dat u na de aanslag op 13 januari 2015 dertig dagen behandeld bent geweest voor uw derdegraadsbrandwonden. Dit document is echter gedateerd en ondertekend op 13 januari 2015. Het is dus onmogelijk dat dit document handelt over de 30 dagen die u daar doorbracht na die datum. Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit document danig, temeer eenzelfde soort opmerking gemaakt kon worden over een ander door u neergelegd document. Immers, lijken documenten waarvan de inhoud handelt over zaken die zich na de datering (en dus opstelling) van de brief afspelen op maat van een relaas gemaakt en dus gesolliciteerd van aard, wat het geloof in de authenticiteit logischerwijs onderuit haalt. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door niet-authentieke documenten neer te leggen om uw relaas te ondersteunen. Uw bereidwilligheid om niet-authentieke documenten voor te leggen ondergraft uw geloofwaardigheid danig."

Door in het tweede middel louter te stellen dat hij niet verantwoordelijk gesteld kan worden *"voor materiële fouten in het document dat hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag heeft ingediend"*, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voormelde pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, is verzoeker wel degelijk verantwoordelijk voor de stukken die hij ter staving van zijn relaas bijbrengt. Waar verzoeker nog stelt dat hij duidelijke na-effecten vertoont van de bomaanslag en wijst op zijn geamputeerde vingers en hand, kan de Raad slechts vaststellen dat uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoekers hand en vingers geamputeerd zijn het gevolg is van een bomaanslag, laat staan van een gerichte bomaanslag door de Taliban omwille van het werk van verzoekers vader. Zulks kan al zeker niet worden gelezen in het dubieuze document van het ziekenhuis dat verzoeker voorlegde. Waar verzoeker er nog op wijst dat de commissaris-generaal geen verklaring geeft over de oorsprong van de zichtbare naweëen op zijn lichaam, gaat hij eraan voorbij dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om te gissen naar een mogelijke oorzaak van zijn letsels, doch dat het hem, als verzoeker om internationale bescherming, toekomt om een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Door zich ter staving van zijn vluchtrelaas te stoelen op dubieuze documenten inzake zijn opname in een hospitaal en inzake zijn vaders werk blijft verzoeker daartoe in gebreke. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 252.294 van 2 december 2021 van de Raad van State, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Bij het

voorgaande komt bovendien nog dat verzoekers verklaringen over het tijdstip van de aanslag niet overeenkomen met de inhoud van het door hem neergelegde hospitaaldocument. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Op het ziekenhuisdocument dat u neerlegt staat namelijk dat de bomaanslag plaatsvond op 13 januari 2015. U verklaart tijdens uw gehoor daarentegen dat het zomer was, en warm (CGVS p. 14). Als verklaring voor deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat het weer in Pakistan anders is dan in België en dat er in België in de winter dekens nodig zijn in de nacht, waar het in Pakistan nog warm is (CGVS p. 15). De gemiddelde minimumtemperatuur in Landi Kotal is blijkens informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier echter -1° Celsius in januari, wat een groot contrast vormt met de gemiddelde minimumtemperatuur van 22° Celsius in juli bijvoorbeeld. Het is dus ongeloofwaardig dat u 13 januari beschouwde als zomer. Vervolgens verklaart u dat u het enkel over winter heeft wanneer u een jas nodig heeft (CGVS p. 15), maar aangezien de gemiddelde maximumtemperatuur in januari ook slechts 13° Celsius bedraagt in Landi Kotal, lijkt januari ook volgens deze definitie zeker tot de winter te behoren. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas danig.”

Verzoeker tracht in het tweede middel van zijn verzoekschrift zijn verklaring dat de bomaanslag in de zomer plaatsvond af te doen als een vergissing en stelt dat hij bedoelde dat “het die dag warm was”. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de interpretatie van de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Waar verzoeker zijn fout tracht te verklaren door te wijzen op zijn lage onderwijsniveau, stelt de Raad vast dat hij volgens zijn verklaringen de zesde graad heeft bereikt van het lager onderwijs (administratief dossier, stuk 7, map ‘DVZ’, Verklaring DVZ, vraag nr. 11) en geen enkel (begin van) bewijs aanreikt dat van iemand met een dergelijk onderwijsniveau niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij het verschil kent tussen “heet” en “zomer”.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Pakistan het slachtoffer was van een gerichte bomaanslag door de Taliban omwille van het werk van zijn vader als poliomedewerker.

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vrees voor de Taliban actueel is. Wat dit betreft, kan de Raad verwijzen naar de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“U geeft namelijk zelf aan de laatste drie jaar voor uw vertrek in Peshawar doorgebracht te hebben, waar u en uw familie zonder verdere problemen konden leven. U verklaart in de vierde of vijfde maand van 2018 vertrokken te zijn uit Pakistan, en bij uw oom in Peshawar gewoond te hebben vanaf de bomaanslag in 2015 (CGVS p. 6). Terwijl u bij uw oom verbleef, bezocht u regelmatig het Hayatabad Medical Complex, waar u verzorging ontving voor uw wonden (CGVS p. 6). Uw oudere broers Z. K. (...) en A. K. (...) werken beiden al tien tot twaalf jaar voor handelaars in Lahore (CGVS p. 8). Ook uw ouders, uw zussen en uw kleinere broer wonen allemaal in Peshawar (CGVS p. 9). De Taliban liet niet meer van zich horen en veroorzaakte ook geen problemen meer voor u of uw familie (CGVS p. 15-16). De vaststelling dat uw vader en de rest van uw familie, ondanks uw bewering dat uw vader meewerkte tijdens een poliovaccinatiecampagne en ondanks uw bewering dat hij hierdoor het doelwit van de Taliban werd, al jaren probleemloos in Pakistan verblijft en dit nog steeds doet, ondermijnt tenslotte finaal uw bewering dat uw familie het doelwit vormen van de Taliban.”

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in het tweede middel louter te stellen dat hij ervan overtuigd is “dat hij opnieuw het doelwit van de Taliban zou worden indien hij naar Pakistan zou terugkeren”, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Een dergelijk summier betoog is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 11). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Verzoeker betwist niet dat hij de laatste drie jaar in Pakistan geen problemen heeft gekend met zijn beweerde vervolgers, noch dat hij na zijn vertrek uit Pakistan nog door verschillende Europese landen heeft gereisd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter te poneren dat het feit dat hij in de Europese landen waar hij doorheen gereisd is geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend zijn vrees niet in twijfel trekt in geval van terugkeer naar Pakistan doet verzoeker niets meer dan de motieven van de bestreden beslissing te minimaliseren en tegen te spreken, zonder deze evenwel *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar verzoeker er in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog op wijst dat "*de reïntegratie van Pakistani die in het buitenland hebben gewoond, soms ingewikkeld*" is en dat hij zal worden geconfronteerd met de moeilijkheid zich opnieuw in te werken in een samenleving die hij enkele jaren geleden verlaten heeft en waarmee hij niet veel banden meer heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker een dergelijke vrees niet heeft aangehaald in de loop van de administratieve procedure, wat vragen doet rijzen over de ernst ervan. Bovendien kan in de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie niet worden gelezen dat de problemen waarmee Pakistani die terugkeren naar hun land geconfronteerd worden dermate ernstig zijn dat deze als een vervolging of ernstige schade kunnen worden gekwalificeerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet om verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met de Taliban in Pakistan aannemelijk te maken, is zijn betoog in het eerste middel dat hij vervolging vreest omwille van zijn godsdienst in de zin van artikel 48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet of omwille van zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Pakistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij een vrees voor vervolging door de Taliban omwille van het werk van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode

109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. De door verzoeker in het eerste middel aangehaalde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er actueel in zijn regio van herkomst, de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing worden op dit punt dan ook overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in zijn hoofde dermate verhogen dat kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft nog als volgt gesteld:

"Niet alleen weet u uw verklaringen in het algemeen en die over uw voortdurende vrees voor de Taliban in het bijzonder niet geloofwaardig te maken. U leefde bovendien reeds drie jaar lang bij uw familie,

waarbij u verzorging kon genieten in het plaatselijke ziekenhuis en u geeft geen specifieke redenen op waarom deze situatie niet zou kunnen voortduren."

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN